

МУЗИКАТА — ПЪТ КЪМ ДРУЖБА И ПРИЯТЕЛСТВО

ГЕОРГИЙ ВЕТВИНСКИ вероятно ще бъде най-младият диригент на Двадесетия международен фестивал „Мартевски музикални дни“. Въпреки младостта си, той има интересна творческа биография. Завършил е теоретико-композиторския отдел на Московската консерватория и с отличие — оперно-симфонично диригентство в Ленинград. Специализирал е във Виена и Большой театър, ръководил е Одеската филхармония. Сега е втори диригент на Московската филхармония и главен художествен ръководител на Московския камерен оркестър.

— Другарю Ветвински, може ли да се каже, че по пътя на творческата утвърждаване Вие сте постигнали вече това, което желаете?

— Не, още не. Според мен, творческата личност трябва непрекъснато да търси, да експериментира, да изследва. Ако този процес спре, замира и истинското творчество. В този смисъл, струва ми се, схващането, че човек трябва да се занимава само с един вид музика, е остаряло. А много полезно е да се изследват и съседните области. Камерният оркестър за мен е допълнителна и в същото време много интересна работа. Тя ме обогатява, помага ми да се развивам. Мисля, че същината на творчеството е в търсенията, а не в заседналостта и усвояването. Затова аз сигурно цял живот ще търся четиринадесетата дътина на творческия успех...

— Московският камерен оркестър се ползува с международна известност и в същото време прави впечатление, че

голяма част от музикантите му са млади хора. Как ще обясните това?

— С присъщите на младостта дързост и сила на творческия порив. С младите се работи леко, но по-важна е не възрастта, а младежкият дух. Камерните състави обикновено са от 20—25 човека, а това не позволява да се изпълняват някои произведения, например много от творбите на Моцарт. Ето защо нашият състав е от 34 музиканти, което дава възможност да се овладее един действително по-широк репертоар. И макар повечето от оркестрантите ни действително да са млади хора, мисля, че те са отлични музиканти. Михаил Пителман и Тарас Буевский, например, са аспиранти в Консерваторията, Ал. Кузнецов и Алек Гук — лауреати на международни конкурси, проф. Мамед Оруджев от Московската консерватория е обонист на оркестъра, а концерт-майстор вио

Дневник на „Мартенските музикални дни“

МУЗИКАТА — ПЪТ КЪМ ДРУЖБА И ПРИЯТЕЛСТВО

(Продължение от стр. 1)

лончелист е з. а. на РСФСР Садиман Владимиров. Така че младостта е условно понятие...

— За русенци е интересно да узнаят мнението Ви за концертните програми, които ще изпълните на фестивала.

— Да се свири Моцарт, Хайдн и другите класици е трудно и отговорно, а ние искаме в Русе като град с музикални традиции да покажем нашата класа, най-доброто, на което сме способни. Затова се насочихме към творби, при които по-пълно проличават виртуозността, разбиранията за стил, дълбочината на интерпретацията. Чрез втория концерт ще за

познаем публиката с характерни произведения на някои от най-големите съветски автори. Музиката на н. а. на СССР Свиридов, лауреат на Ленинска премия, е посветена на тежките военни години, а творбата на Холминов е написана специално за нашия оркестър и бе изпълнена за първи път през 1979 г. на пленум на Съюза на съветските композитори. Сложни и богати са и творбите на Шостакович и Стравински.

— Какво мислите за музиката като посланик на мира, като средство за общуване и дружба между народите?

— Твърде съм млад, но съм пътувал вече достатъчно, за да видя, почувствавам и още

ня какви огромни възможности крие музиката като посланик на мира и приятелството. Тя е път и мост към истинско разбирателство, към истинска дружба. За нея не са нужни преводачи, тя действа от сърце на сърце, което е голямо предимство. Това ме кара да мисля, че фестивал като нашия, освен чисто професионалните достойнства и възможности, крие и огромен идейно-политически заряд за въздействие. Ето защо се радвам, че съм в България, че попадам на такива забележителни празници на музиката и дружбата, каквито са „Мартенските музикални дни“.

Разговора води
Любомир СТЕФАНОВ